

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558246288/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

»Det er saamæn det forvuffigste Inofald, vor unge Fru Moder har havt i lang Tid, – svarede Johan Marskalk – nu sparer hun jo to Bryllupsgilder paa eengang.»

Forandret, hørte Kongen næste Morgen af sin Søster, hvorledes i al Hast og Stillehed de to unge Riddere vare blevne viiede i Capellet og allerede før Dag vare reiste bort med deres Hustruer, og hvorledes Fru Helene før Midnat havde forladt Ribehus, alene ledsaget af Johan Marskalk, hvis sparsommelige Forslag, at reise i simpel borgerlig Forklædning, hun for at undgaae al Opmærksomhed havde antaget, ligesom hun ogsaa havde fræbedet sig den tilbudne Æres- og Sikkerheds-Vagt. Den besynderlige Hilsen, Fru Helene havde bedet Prindsessen bringe Kongen, holdt den forsigtige Søster det for klogest ikke at tale om, da hun formodede, den kun indeholdt en bitter Hentydning paa hvad det nu dog var bedst aldeles at forglemme. Hun ansaa det ogsaa for klogest, ikke at tale om den Sindsforvirrelse, hun troede at have bemærket hos den skønne Ulykkelige; den heftige Kjærlighed til Kongen, hun havde røbet i sin første feberagtige Vildelse, vogrede Prindsessen sig endnu omhyggeligere for at omtale. Hun søgte meget mere at berolige sin kongelige Broder ved at beundre den stolte Enkes Fatning ved Afreisen og den lunefulde Munterhed, hvormed hun selv havde spøget over sit adstadige Udscetude i den borgerlige Matronedragt.

»Stakkels, stakkels Heiene! – sukkede Valdemar – naar hun loe og spøjte, skjulte hun ofte en urolig og sønderrevn Sjæl. Jeg kjender hendes Munterhed; den har mangengang forfærdet mig. Hendes Liv er forspildt. Gud give hendes arme Sjæl Fred, og tilgive mig i Naade, hvad jeg med min alt for varme Deeltagelse kan have bidraget til at føre Forvirvelsen i dette fredløse og sig selv førtærende Hjerter! Hun er dog en stolt og ædel Sjæl.»

Prindsesse Regitze var gaaet. I en veemodig Stemning sad Kongen, med Haand under Kind, og tænkte paa den vigtige vovehige Bestemmelse, han var ifærd med at tage, og hvoraf hans hele Livs Lykke maaskee kunde afhænge. Han greb sig selv i den Tanke og bluedes. »Lykke! – sagde han – hvad er Kongernes Lykke? deres Folks og Rigers Lyksalighed, deres Thrones Hæder og Glands – Kjærlighedslykke, huuslig Lykke, det vil kan Borgeren og Bonden glæde sig – derfor maa ingen Konge sukke.» Uvilkaarlig aabnede han den lille Billedlade og betragtede den skønne Ubekjendte, som han maaskee først skul-